

Janez Kunstelj 1946–2006

Pred štirinajstimi dnevi smo čestitali Janezu za 60. rojstni dan. Bil je, kot vedno, optimist, poln pozitivne energije, obdan z družino in prijatelji in vsi smo mu želeli najboljše in verjeli, da bo, kot zmeraj doslej, zmož. Vest, da ga ni več, je strašna. Veš, da se bo enkrat zgodilo, poskušaš se pripraviti na to, vendar te zadene, zadene v sredo srca. Ni ga več, Janeza, s katerim smo preživeli toliko lepih in hudih trenutkov, trenutkov, polnih adrenalina, nemoči, neizmerne žalosti, pa tudi veselja, pravega divjega veselja in ponosa, da smo, da zmoredemo, da se nam skupaj ne more zgoditi nič hudega.

Rojen je bil na Vrhniki in že od malega je bil povezan s hribi. Postal je vrhunski alpinist, ki je preplezal najtežje smeri doma in v Evropi. Član odprave JAHO na Makalu. Uspešen in priljubljen gorski vodnik. Njegova velika ljubezen sta bila od nekdaj sneg in smučanje. Bil je odličen turni smučar, ki je še tako slabe snežne razmere vedno označil s »super«. Življenjska pot ga je zanesla na Jesenice; tam si je ustvaril družino in se zaposlil v Železarni. Pred 25 leti se je preselil v Kranjsko Goro – hudo bolan. Nekaj časa je bilo hudo, zelo

hudo. Kar naenkrat pa je skoraj čudežno ozdravel. Ko smo ga spraševali o tem, je dejal: »Ko je bilo najhuje, ko sam in zdravnik nismo več vedeli, kaj bi, sem vzel ‚rukzak‘ in šel v hribe in od takrat je šlo samo še na bolje.« In to terapijo je uporabil še velikokrat. Na naši postaji GRS je kaj kmalu postal gonilna sila, nobeno delo mu ni bilo odveč. Vključil se je v delo planinskega društva, dolga leta je bil član upravnega odbora in podpredsednik. Nobena delovna akcija ali izlet ni minil brez njega. Znal je navezati prijateljske stike in domačini, ki smo znani po tem, da prišleke le neradi sprejememo, smo ga vzeli za svojega. Kaj kmalu je prevzel načelnišvo postaje in jo uspešno vodil 18 let. Pod njegovim vodstvom je že prej uspešna postaja postala še samozavestnejša, modernejše opremljena in enotnejša. Spoznavanje terena, slepi alarmi, vaje – vse je izkoristil za to, da smo bili skupaj, da smo bili v hribih. Nam, domačinom, je pokazal najlepše koticke domačih gora, prehode in pozabljene steze. Janez je vedel, da ekipa poleg trdega in nevarnega dela potrebuje tudi sprostitiv. Tako smo začeli organizirati nepozabne, že kar legendarne skupne izlete. Prepotovali smo Jugoslavijo, obiskali največičastnejše vrhove Evrope. Nato so bile na vrsti Afrika, Turčija z Araratom, Nova Zelandija in nazadnje Tibet in Nepal.

S svojimi modrimi odločitvami si je pridobil naše neizmerno zaupanje. V najbolj težavnih akcijah, v trenutkih, ko je bilo veliko na kocki, je vedno našel najboljšo rešitev. S svojim skoraj čudežnim poznavanjem terena in občutkom za orientacijo je marsikatero akcijo pripeljal do srečnega konca.

Vendar je bolezen spet udarila. Janez se ni dal. Uporabil je svoje metode zdravljenja. Popoldne po kemoterapiji smo ga srečali, ko je hitel smučat pod Kri-

ško steno. Zdelo se je, da mu bo uspelo. Vsi smo verjeli, da je Janez močnejši od bolezni. S svojo trdno voljo, optimizmom, vero, da je »rukzak‘ pa v hribe« najboljše zdravilo. Kako smo bili veseli. Janez je bil spet z nami. Poln energije in novih idej. Bivak pod Kotovim sedlom, ki smo ga postavili skupaj z Ratečani, je njegovo veliko delo.

Poti čez Kumlehe, možici na najbolj odročnih krajih, ki smo jih postavili skupaj, obledeli zapisi v skritih skrinjicah na najlepših delih naših gora nas bodo vedno spominjali nate, ki si nekoč zapisal, da je dovolj požirek čaja in toplota ognja, da je človek srečen, ki ti je bila beseda prijatelj sveta, ki si priznal poraz samo proti naravi.

Vsak človek se rodi s poslanstvom. Tvoje poslanstvo so bili hribi in vse, kar je povezano z njimi. In svoje poslanstvo si več kot izpolnil. »Janez, hvala ti, ker smo prjatlji ...« Mogoče so pa tam, kamor te danes spremljamo, hribi in sneg.

Govor Aleša Robiča na grobu

Janez je bil zagnan turni smučar. Tudi po več kot osemdesetkrat v sezoni je šel na turno smuko. Poznal je samo dve vrsti razmer: »fenomenalne« in »odlične«. Če je rekel, da so odlične, si moral že paziti. Nekoč je na začetku sezone zapadel sneg. Janez ni strpel doma in je šel takoj na Mojstrovko. S seboj je vzel še sina. Ko smo ga spraševali, kako je bilo, je rekel »odlično«. Čez nekaj dni smo slišali še drugo verzijo. Smučiči sta nesla gor in dol, le v grabnu med Malo in Veliko Mojstrovko si jih je Janez nataknil in peljal nekaj deset metrov. Pa je bilo že odlično.

Klemen Gričar

Z Janezom sva se že lani dogovorila za intervju za Planinski vestnik. Bolj na moje nenehno prigovarjanje kot zato, ker bi si on to tako zelo želel. Bil je pač preskromen. Pa ni imel razlo-